

első sort olvas-
ant szorgalmas
a, olvasván, hogy
magyon szorgal-
Sokszor megír-
s Lap« megírása
k pedig az, hogy
vételesen közlök
ómtól, a ki ezt,
veszi; te pedig,
gy pénzt kapsz,
ró volnék« irod.
lában nem vagy
kedni, ha olya-
lóhoz valók —
jó sikerét én is

Wassermann
írta meg a kér-
ad figyelemmel
Csokonay jöven-
tudattam vele,
glalkozott ilyen
konay Gusztáv
ondította a hi-
domásom, mert
erjed messzire;
emmit, azt min-
l egy Csokonay-
ké, kinek jöven-
Csokonay Vitéz
Debreczenben is
elbeszélés stb.,
olok, egy s más

an adakoztak :
Kempner! Jó-
40 kr., Man-
anna, Imre 20
yula 60 kr.,
okés Jóska 20
r. (Összesen 4
ott 322 frt 5

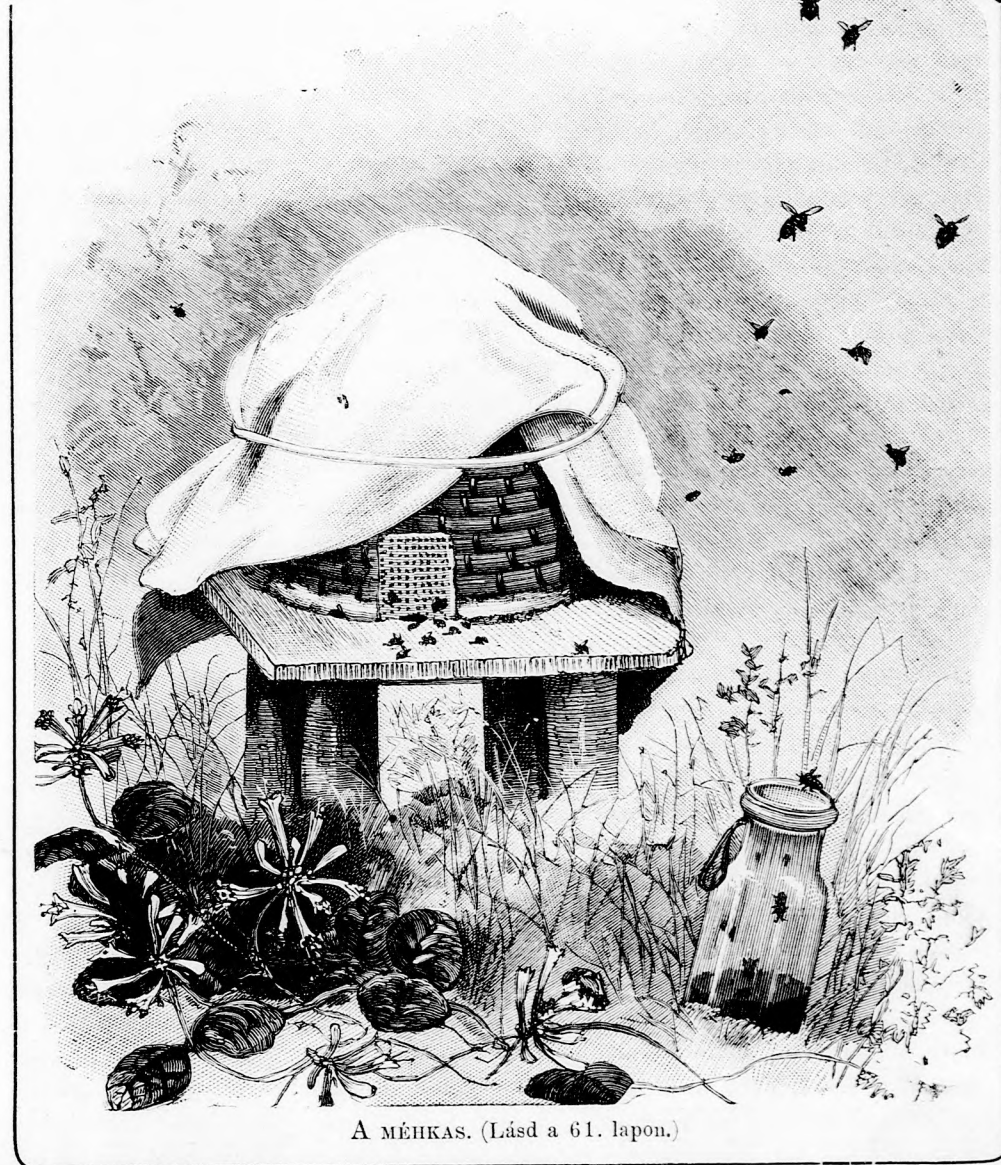
vára : Bleuer
kr.

a »Nemzet«

kegyes ada-
gó bácsi.

enaem-épület.
szv. társulat.

KIS LAP

A MÉHKAS. (Lásd a 61. lapon.)

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

AKIS leány újra fölpillantott, de ezáltal öröm és meglepedés látszott az arcán. Hisz ő csak azt kívánta, hogy kedvére tehesse, hasznára legyen nevelőanyjának. Bár nagyon kicsike volt még, azért már megértett annyit, hogy nevelőanyja neki nem igazi mamája, s hogy kissé terhére esik annak, a ki befogadta a házába. Mivel pedig nem ismerte a büszkeséget, azt sem tudta, mi a megalázás, tehát csak busult a miatt, hogy bajt okoz valakinek, csak azt kívánta, hogy hasznára lehessen, nem pedig terhére annak, a kit tiszta szívből, őszintén szeretett.

Kata néni, valahányszor ilyenforma beszéd folyt, mindig kissé boszusan ment el, de azért másnap megint csak eljött, hogy lássa kis kedvenczét. Először azt akarta tanácsolni Kövesnének, hogy ha már neki terhére esik a kis leány, keresen valami jószívű embert, bizonyosan akad olyan, a ki magához fogadja Évikét. De ezt a tanácsot mégsem mondta meg, mert tudta, hogy Kövesné megharagudnék és mégsem követné. Kövesné szeretett a szomszédok előtt büszkélkedni azzal, hogy ő milyen nagy jöltevője Évikének, az emberek dicsérték, ettől tehát nem szeretett volna elesni. De meg valóban nagy hasznát is vette, mert hova-tovább mind több munka hárult Évikére s ingyen végezte azt, a mire különben jól megfizetett cselédet kellett volna tartani.

Lassan-lassan Évike nem is volt többé a boltosné fogadott leánya, hanem csak afféle Hamupipóke, a kinek minden-

nel be kellett érni és minden munkát el kellett végeznie.

Lujzát ritkán látták, mert az intézetben szigorú rend uralkodott, a növénydékeket csak ritkán bocsátották haza. Az öreg boltosnének mindig örömnapja volt, mikor leánya hazajött látogatóba. Ilyenkor nem is a mama volt az asszony a házban, hanem Lujza kisasszony, mindenkinek azt kellett lesni, hogy ő mit kíván. Meg is csodálták még a szomszédok is, mert Lujza olyan úri kisasszony lett, hogy alig ismertek rá. Büszke leereszkedéssel köszönt a régi ismerősöknek, egykori pajtásnői pedig örülhettek, ha szóba állt velök; nem sokszor tette, mert hogy is illett volna az hozzá, mikor neki az intézetben olyan úri ismeretségei vannak. Öltözete is olyan volt, mint a többi gazdag növendékéké, még ékszerai is voltak s Kövesné csupa gyöngéségből, kényeztetésből mindent megtett, a mit csak leánya kívánt. Alighanem azért panaszkodott annyit, hogy a boltocska nem jövedelmez eleget, adósságba kell vernie magát; de arra nem gondolt és nem hitte el, hogy rosszat tesz Lujzával.

Egy késő őszi napon, vasárnap, Lujza engedélyt nyert, hogy haza mehessen. Mikor belépett, Évike nagy örömmel ugrott föl és nyakába akart ugrani, hogy megölelje és megcsókolja, mint régen szokta. De Lujza hidegen, feszesen visszatartotta, csak leereszkedő fejbőlintással és mosolylyal köszönt; azt hallotta, hogy így szokás olyanokkal szemben, kik messze alattunk állanak. Évike erről nem tudott semmit s meglepetve és megzavarodva bámult Lujzára; nem értette a dolgot

azt hitte, hogy az ő kedves Lujzája talán haragszik reá. Nagy kedve lett volna sirni, de nem mert, nehogy rontsa jótevői vidámságát. Hanem egész nap busult és töprengett. De még inkább megzavarodott, mikor este együtt ültek a boltban és Lujza, ujjával kegyesen rámutatva Évikére, kérdé:

— Hát ez a kicsike hogy viseli magát?

— No, nem épen nagyon rosszul, felelt Kövesné.

Nem nagyon rosszul! Évike az ő kis szívében érezte, hogy ez nagyon igazságtalan ítélet. Hiszen egyébre sem gondol soha, csak hogy nevelőanyjának kedvére tegyen és mégis csak annyit mondanak róla, hogy nem nagyon rossz! Szíve eltelt fájdalommal, alig bírta elfojtani könnyeit, de azért nem szólt semmit s végezte dolgait a legnagyobb készséggel.

Kint hideg, szeles, nedves őszi idő volt. Sűrű eső zuhogott, az emberek gyorsan jártak, mindenki igyekezett biztos fődél alá jutni, fázékonyabb ember bizony már be is fűtetett. Lujza a bolt ablakán keresztül nézte a kellemetlen időjárást, nem busult miatta, mert előre eltökélte, hogy bérkocsin fogja magát visszavitetni az intézetbe. Egyszerre megszólalt:

— Még ez őszön nem ettem sült gesztenyét. Mama, küldd el a kicsikét, hozzon nekem gesztenyét.

— Nem igen kap most, édes leányom. Ilyen gonosz időben, a gesztenyesütők hazamenekülnek.

— Oh dehogy! Tudok egyet ott a piacz sarkán, a kapu alatt szokott tanyázni,

látam is, mikor jöttem. Adj egy tizeskét Évikének. Menj szaporán, kicsike, nagy kedvem támadt gesztenyére.

Kövesné habozott. Nem igen volt kedvére, hogy a kis leányt ilyen rossz időben, késő este olyan messzire küldje; de Lujza nem habozott, maga nyult bele a pénzes fiókba, oda adta a tizeskét a kis leánynak s így szólt:

— Itt a pénz, siess. Tudod ugy-e, hol van az a gesztenyesütő? Ott a sarokház kapuja alatt, a hol a sok bérkocsi áll. Menj szaporán és meg ne edd utközben a gesztenyémet.

— Aztán vigyázz ott a kocsik közt, el ne gázoljanak, inté Kövesné.

Évike, mint mindig, készséggel engedelmeskedett, neki indult a nagy esőnek és futva ment, hogy Lujza parancsát teljesítse.

Mikor elment, Kövesné az ablakból utána nézett s egy idő mulva kissé sajnálkozva mondá:

— Mégis kár volt azt a kis leányt elküldeni.

— Ugyan miért? Talán nem szokott kijárogatni, ha valami szükséges?

— Igen, de nem késő este.

— No's, hát rá kell szoknia erre is, szólt Lujza félvállról. Igazán, mama, te nagyon elkényeztetted ezt a kicsikét. Már pedig szeretném tudni: miért kényeztesük? Ha nem tartjuk itt a házunknál, éhen is halna. Rá kell szoktatni, hogy szolgáljon, hasznára legyen másoknak.

Ez nagyon bölcs beszéd volt, maga Kövesné is sokszor mondott ilyet, de azért mégsem igen tetszett neki, hogy Lujza így beszél; ez nagyon hasonlított a

szivtelenséghez, elbizakodottsághoz. Ha-
nem szólni azért Kövesné mégsem szólt
semmit Lujzának, mert ez már aztán iga-

zán elkényeztetett leány volt s a tulságo-
san gyöngé anya világért sem akarta
volna megbántani.

Duzzogás. (Lásd az 53. lapon.)

Lujza türelmetlenül várta a sült | elmúlt, ki-kinézegetett, aztán boszanko-
gesztenyét s mikor néhány percz már | dott, hogy Évike oly sokáig jár oda.

a tulságo-
m akarta

Boszankodása azonban keveset használt, csak várnia kellett tovább is.

Évike, mikor a boltból kilépett, gyorsan ment, míg el nem jutott az első sarokhoz. De itt meg kellett állnia. Át kellett menni a tulsó oldalra, a mi azonban nem volt könnyű dolog olyan kis leánykának, mert épen ekkor sok kocsi robogott arra minden irányból; alig hogy Évike kilesett egy pillanatot, hogy most átfuthatna, már jött sebesen vágatva egy újabb kocsi és visszariasztotta, mert azt már tudta, hogy könnyen baj érheti, ha az utcza közepén a kocsik közé kerül. Nagy sokára mégis következett olyan pillanat, hogy nem volt egészen közel kocsi; sebesen szaladt keresztül a sáros utcán, bokáig lépett be pocsolyákba, de nem törődött vele, csakhogy szerencsésen átjutott. Futott is aztán és meg sem állt, míg csak a gesztenyesütőhöz nem érkezett.

Mikor itt megmondta, mit akar, a gesztenye árus először is így szólt:

— Mutasd, van-e pénzed?

Évike megmutatta a tizeskét.

— Jól van, mindjárt megkapod a gesztenyét.

És lassan, jól megszámálva berakott egy csomó gesztenyét egy papirba, összegöngyölte és Évike felé nyujtotta, de nem adta oda.

— Nesze, kicsikém, hanem előbb add ide a pénzt. Nem fogsz ám megszökni fizetés nélkül.

Az öreg gesztenyesütővel pajkos gyermekek sokszor követtek el ilyen csinyt, ezért most már nagyon óvatos volt. Évike azonban sokkal kisebb volt még, hogysen az effélét értette volna.

Csodálkozva és neheztelve nézett az öregre. Miért gondol ez az ember olyan roszt róla, mintha meg akarná csalni? Hiszen ő nem csalt meg soha senkit, nincs senkinek joga, hogy őt gyanusítsa. Mindazáltal Évike nem szólt semmit, odaadta a tizeskét, átvette a gesztenyét és lassu léptekkel távozott, azon törve a fejét, hogy ez a gesztenyesütő mért tartotta őt olyan gonosznak, mikor ő soha senki ellen sem vétett? Az igazságtalanságot elszenvadni fájdalmas dolog és Évike becsületes kis szívének fájt, hogy az az öreg valami vásott tolvaj gyermeknek tartotta őt.

— Oh, ez bizonyosan szívtelen rossz ember, gondolá. Miért bántott?

(Folytatása következik.)

D U Z Z O G Á S.

(Képpel az 52. lapon.)

<i>MAKACSKODOL</i>	<i>Már most maradsz,</i>
<i>Nyakaskodol</i>	<i>Itthon ragadsz,</i>
<i>Esztike?</i>	<i>Eszterke,</i>
<i>Mi elmegyünk,</i>	<i>Jöszte Ella</i>
<i>S nem jössz velünk</i>	<i>Velem fel a</i>
<i>Keszibe?</i>	<i>Hegyekbe.</i>

<i>Duzzogsz, nemde,</i>	<i>Ha jönnél is,</i>
<i>Mivel rendre</i>	<i>Ha kérnél is</i>
<i>Sebtibe</i>	<i>Itt maradsz,</i>
<i>Uj köpenykéd</i>	<i>Igy fosztottad</i>
<i>Nem öltheted,</i>	<i>Meg magadat</i>
<i>Esztike?</i>	<i>Kis makacs!</i>

boszanko-
jár oda.

AZ EZÜST TROMBITA.

— Rege a középkorból. —

(Képekkel az 55—60. lapokon.)

BÜSZKÉN és fenyegetően állt magas bércz tetején az öreg Kund vitéz vára. Három oldalról szédítő meredeken emelkedett a sziklaoldal, csak a negyedik oldalon lehetett úgy a hogy feljutni. De még ha feljutott valaki a szirt tetejére, azért nem egy könnyen jutott be a várba. Hatalmas falak, bástyák emelkedtek a szikla tetején, a falakon pedig fegyveres csatlósok őrködtek s hegyes nyíllal lelőtték a vakmerően közeledő ellenséget.

De nem is közeledett oda egyhamar ellenség; az egész környék engedelmeskedett a hatalmas várurnak. A meddig csak látott a magas bástyafokról, mindenütt az ő jobbágysai és szolgálói laktak lent a völgyek falvaiban és mikor csatlósaival kilovagolt vadászni, alázatosan köszönt neki minden ember. A ki nem vétett ellene, azt nem is bántotta, sőt segítette, támogatta, mert nemes szivü derék lovag volt; de a ki megbántani merte, az jól tette, ha elbujdosott világgá, mert Kund vitéz rettenetes kardja kegyelem nélkül utólérte.

Igy volt ez sokáig, de a mint év mult év után, lassanként megváltozott. Kund vitéz előregedett, már nem birta fölemelni régi hatalmas kardját, utoljára már lóra sem birt ülni, csak ott üldögélt várkastélyában. Nagyon öreg lett és régi hű szolgálói egymás után elhaltak mellőle, alig volt már igazi hű embere; új csatlósai látták, hogy gyöngé öreg ember, nem féltek tőle, végre pedig akadt egy vak-

merő zsoldos, a ki felbiztatta a többieket, hogy az öreget üzzék el a várból vagy öljk meg, majd ő lesz az új várur, sokkal jobb dolga lesz mindenkinek.

Az öreg várur neszét vette a lázadásnak, de nem tudott ellene semmit tenni, magára maradt két kis unokájával. Ha élt volna fia, az majd ránczba szedte volna a lázadó szolgálakat; de a hős ifju csatában esett el, két kis gyermeke ott maradt az öreg nagyapánál.

Kund vitéz, mikor látta, hogy életére törnek, gondolkozni kezdett, mit tegyen. Ha csak egymaga van, nem gondolkozott volna, hanem végső erőfeszítéssel fölemelte volna régi kedves kardját és lesújtotta volna a gonosz lázadók vezérét. Megölték volna őt is, az igaz, de ezzel nem törődött volna.

— Öreg vagyok, érzem, hogy már csak kevés van hátra életemből, a magam halála nem rettentene, szólt magában. De itt vannak kis unokáim, azok a gonoszok velem együtt leöldösnék az ártatlan kicsinyeket is. Ezeket meg kell mentenem, a kis Levente majd nagyra nő, vitéz lesz belőle és visszahódítja magának ősei várkastélyát.

Este, mikor a lázongó csatlósok éppen azon tanakodtak, hogy rá fognak az éjjel törni urokra és megölik unokáival együtt, az öreg oda lépett a két gyermek ágyához.

— Levente, Ilonka, keljetek föl, öltözködjetek gyorsan, menekülnünk kell.

A két gyermek álmos fölvel elcinte nem is értette, mit akar nagyapjok; de az öreg türelmetlenül felrázta őket. Gyorsan felöltöztek, az öreg kézen fogta őket s vezette őket a várnak egy olyan részébe,

melyet eddig nem ismertek. Itt egy sötét tornáczban a várur titkos ajtót nyitott föl, melyet egyedül ő maga ismert s földalatti folyosón, sok lépcsőn mentek, míg végre kijutottak a szabadba s lent voltak a szikla aljában, az erdős völgyben.

— Most siessünk, szólta az öreg. Mire megvirrad, messze kell mennünk, különben megölnek.

Siettek, a mennyire a sötét erdőben lehetett. Az izmos Levente győzte legjobban, míg hugcskája már rövid idő múlva panaszkodni kezdett, hogy nem bír tovább menni. Az öreg várur is csak lassan lépegett, nem bírta már a nagy erőfeszítést. Mire megvirradt, már messze jártak ugyan, de ki is voltak

merülve s Kund vitéz lehanyatlott egy szikla tövébe.

— Mind hiába, nem bírom tovább, sohajtá.

Ilonka is leült melléje és bágyadtan kérdé:

— Nagypácska, de hát hová megyünk? És mért nem megyünk kocsi-
ban, mint máskor?

— Kedves gyermekeim, annak vége,

szomorura fordult a sorsotok. És oh! mi lesz belőletek, ha én is elköltözöm... pedig érzem, hogy végem van.

— Oh nagypácska, neked nem szabad elválnod tőlünk! szólta Ilonka ijedten. Mi lesz akkor én belőlem!

— Bátyád kötelessége lesz, hogy megoltalmazzon, szegény kis leányom. Nemde, Levente, nem hagyod el kis hugodat?

— Nem, soha! Oh, én már erős vagyok, meg tudom én védeni. Otthon a kastélyban nem féltem a legszilajabb lőtől sem, már föl birtam emelni a nagypapa kardját is, ha két kézzel is. Ugy-e, nagypapa, én is olyan erős leszek, mint te voltál.

— Remény-
lem, kedves

tiam. És ha nagyra nősz, akkor foglald vissza várunkat, melyből most gonosz lázadók elől kellett menekülnünk. Örökségül most csak egy drága ősi kincset adhatok neked.

Ezzel az öreg egy kis ezüst trombitát vett elő és oda nyújtá a fiúnak

— Fogd e kis trombitát. Ez régi kincse családunknak, egyik ősrünk szerzte messze a szentföldön. Őrizd gondo-

... ODANYUJTÁ A FIUNAK.

san és ügyelj rá, hogy mindig ragyogó fényes legyen. Ha egyszer olyan erős leszel, hogy hangot borsz belőle kicsalni, akkor többé nem érhet baj és a ki e kürt hangját hallja, ha jó barátod, mindhósi bátorságot kap, ha ellenséged, holtra rémul.

Ah, ha el nem fogyott volna erőm, ha még bírnék hangot kicsalni e bűvös kürtből, akkor most nem volnánk földönfutók.

Levente átvette és keblébe rejtette az ezüst trombitát. Az öreg pedig hátradőlt és halk hangon mondá :

...BELEFUJT. (Lásd az 58. lapon.)

— És most, gyermekeim, csókoljátok meg még egyszer, aztán menjete egyenesen abban az irányban, a hol a nap fölkel, ama nagy hegy felé. Én nem mehetek többé veletek, hagyjátok itt. A hegy tövében kunyhót találtok, ott lakik

egy régi hű emberem, annak mondjátok meg, kik vagytok és ő befogad. Azt is mondjátok meg neki, hogy engem hol hagytatok, majd ő idejön és eltemet.

Levente és Ilonka nem akartak távozni, de az öreg, utolsó erejét össze-

szedve parancsolá, hogy engedelmessé-
nek. Megcsókolták tehát, aztán kezefogva,
nagy busan odább vándoroltak. Jó öreg
Kund vitéz pedig néhány percz múlva
meghalt.

Tovább, mindig tovább vándoroltak
Levente és Ilonka, csak arra ügyelve, hogy

a nagy hegy felé közeledjenek, melyet
haldokló nagyatyjok mutatott nekik.
Már rég elmúlt dél, mikor végre Ilonka
annyira kimerült, hogy nem birt tovább
menni; hiába támaszkodott bátyja kar-
jára, utoljára is összeroskadt, végig feküdt
a fűvön. Levente gondolkozott, mitevő

... A KÜRT HANGJÁRA HOZZÁ JÖTTEK. (Lásd az 59. lapon.)

legyen, mikor egy egyszerű öltözetű, de
nyájas képű öreg ember lépett oda.

— Hát ti gyermekek mit csavarog-
tok itt az erdőben? Talán eltévedtetek?
Nem jó ám itt ilyen gyermekeknek járni,
még farkassal is találkozhattok. Aztán

kik vagytok? Olyan ismerősöknek látszo-
tok, mintha valahol már láttalak volna.

— Ha járt fönt a várban, ott látha-
tott, szólt Levente.

— Most már emlékszem! Persze,
már nagy ideje, hogy ott jártam! Az én

jó uram unokái! De az istenért, hogy tévelyedtek ide?

Már erre Levente csak annyit tudott felelni, hogy este a nagyapja fölriasztotta őket álmukból és titkon kivezette az erdőbe, ő maga lefeküdt a szirt aljában, azt mondta, hogy meg fog halni, őket pedig a nagy hegy felé küldte, hogy ott keressék meg egy öreg hü emberét.

— Az én vagyok. Valami nagy bajnak kellett történni! Jöjjenek gyorsan a házamba, aztán megkeresem jó uramat. . . ha meghal, legalább eltemetem.

Az öreg hü szolga csakhamar megtudta, mi történt a várban.

— Keresni fogják a gyermekeket, de nálam ugyan hiába keresik, úgy elrejttem őket, hogy senki sem talál nyomaikra. Durva pór-ruhába öltöztetem őket, hogy ha valaki látja is, rájuk ne ismerhessen.

Ugy is tett és Levente már elég okos volt, hogy belássa, milyen okosan cselekszik öreg barátjok. Nem is tartott meg egyebet, csak a kis ezüst trombitát s maga intette Ilonkát, meg ne mondja senkinek, kik ők igazán.

Ott élt a két testvér az erdőben, senki sem gyanította, kicsodák. Ha valaki látta is őket, azt hitte, az öreg pór unokái. Ilonka a ház körül foglalatzkodott, Levente pedig kint járt az erdőben, mindennap próbálgatva: bir-e hangot kicsalni a bűvös kürtből; de hiába fújt belé, hogy, szinte neki vörösödött, a trombita nem adott hangot. Hónapok multak, azután évek is és Levente izmos fiuvá nőtt az erdei levegőn. Nemcsak izmos, hanem bátor is volt. Hatalmas dorongot vágott

magának s ezzel fölfegyverkezve nem félt a farkastól vagy vaddisznótól sem; a pásztorok, kik azon a tájon legeltették nyájaikat, megbámulták és biztatták, menjen a várba, annak új ura befogadja apródnak és majd vitézt nevel belőle. De Levente mindig csak azt felelte:

— El is megyek én majd egyszer oda: de még nincs itt az ideje.

Egy napon hugoskájával járt-kelt az erdőben és messze elbolyongtak, mikor egyszerre vad üvöltés hangzott s egész csapat farkas rontott feléjük. Akármilyen bátor és izmos fiú volt Levente, azt be kellett látnia, hogy egymaga nem védheti meg hugát és magát annyi fenevad ellen. Gyorsan fölkapaszkodtak tehát egy fára, épen idején, mert a következő pillanatban a farkasok már ott termettek a fa alatt. Ez már bajos helyzet volt. Levente tudta, hogy a farkasok egész nap is ott fognak lesni a prédára; és ha ők ketten éhségtől, fáradságtól kimerülten elaluszna, leesnek, akkor végök van.

— Oh, ha már meg birnám fujni a kürtömet, talán segítene.

Elővette és nagy erőfeszítéssel belefújt (Lásd a képet az 56. lapon.) s nagy öröme az ezüst trombita megszólalt, még gyöngén ugyan, de megszólalt. És alig szólt, a kis Ilonka egyszerre egészen bátran mosolygott, lent pedig a farkascorda nagy rémülettel futásnak eredt, pár pillanat alatt eltűnt.

Levente és Ilonka hazamentek és Levente e naptól fogva egészen jó kedvű lett. Most már közel az idő, melyről nagyapja beszélt, már meg birja fujni a bűvös

trombitát. Csak még egy kicsit gyakorolni kell.

Ki is járt minden nap az erdőbe és reggeltől estig egyebet sem tett, mint azt az ezüst trombitát fujta. És mind jobban, mind teljesebben szólalt meg a hang, az erdő messzire visszhangzott tőle. A mi veszedelmes, ragadozó vad volt, messze elfutott, ellenben őzikék, nyulacskák és mindenféle madarak oda gyűltek Levente köré, akármelyiket megfoghatta, leüthette volna. De ő nem bántotta egyiket sem; ezek a kürt hangjára hozzá jöttek, ezek jó barátai. (Lásd a képet az 57. lapon.)

Minél jobban tudta fujni a kürtöt, annál inkább törte a fejét, mihez fogjon már most. Öreg barátjoktól már megtudta azt, hogy az a messzi várkastély őt illetné, gonosz bitorló ül most benne. Azt ki kellene üzni. Csakhogy Levente még nem bízott magában. Még gyerekmber volt, hogy induljon a hatalmas várur ellen, akinek erős serege van. Hanem egy napon aztán mégis el kellett indulni, akarta vagy sem.

Egy este, ugyanis, amint hazatért az erdőből, öreg barátját megkötözve találta a házikóban, Ilonka pedig eltűnt.

— Elrabolták, sohajtá a hü öreg. A gonosz várur járt erre, egy régi csatlós

ráismert Ilonkára, megragadták és elvitték. Oh, eddig talán már meg is ölték.

Most már nem gondolkozott Levente.

— Megigértem, hogy hugomat védeni fogom, akármí történjék.

Megindult a vár felé. Késő éj volt, mikor a sziklavárhoz ért s bátran neki indult a meredek utnak. A hold fényében látta, hogy a bástyákon fegyveresek őrködnek, sőt már látták is őt és nyilaitak szedék elő.

... ILONKA HAJOLT KI.

— Lássuk, segít-e az ősi ereklye. Föl kell jutnom legalább az ablakokhoz és megtudnom, ott van-e Ilonka, él-e még?

Belefujt a kürtbe. Alig szólalt meg a csengő hang, a fegyveresek rémülten futottak el a bástyákról s Levente egészen följutott a fal tövébe. És a mint oda ért, egyik ablak megnyílt és Ilonka hajolt ki.

— Levente, szabadíts meg! Az a go-

nosz fenyeget, hogy megöl, oh szabadíts meg!

— Légy nyugodt, megszabadítalak.

Csakhogy ez nem volt olyan egyszerű dolog. Mert a várbeliek megrémültek ugyan a kürt hangjára, de annál jobban eltorlaszolták a kaput. Ide nem lehet másképp bejutni, mint ostromló sereggel.

Levente megfordult és lement a vár tövében levő faluba, összehívta az embe-

reket és felszólította őket, induljanak vele a vár ellen hugocskája kiszabadítására. Erre egy ősz, öreg ember sohajtva mondá:

— Vakmerő a beszéded, fiatal barátom? Hát nem tudod, milyen hatalmas a vár ura? Ha birhatnánk vele, már rég elüztük volna. Mióta régi jó urunk eltűnt és ez a gonosz bitorló foglalta el a várat, szomorú a mi életünk. Kegyetlenül sajnárgat, kínoz, az egész környék halálos rettegésben él; de nem tehetünk semmit, mert ő hatalmas és nagy serege van.

— Ne féljétek, mondá Levente. Majd én vezetek.

És belefújt az ezüst trombitába. Ennek hangjára rögtön fölugráltak az emberek s az öreg neki bátorodva mondá:

— Ez a mi régi urunk kürtje, ezzel vezetett minket sokszor csatába. Akkor hát te vagy az unokája, a vár jogos ura, a mi urunk.

— Ugy van, én vagyok Levente, a vitéz Kund unokája és hugom ott van fogva a gonosz bitorlónál.

— Akkor ne késsünk egy perczig

sem! A ki mozogni tud, ragadjon fegyvert, elkergetjük a zsarnokot, visszahelyezzük fiatal urunkat ősei várába.

Mindenfelől összegyűltek a fegyveresek, ijjal, lándzsával, karddal és megindultak a vár ellen. Mire megvirradt, már a kapu elé jutottak s legelől ment Levente, folyton fujva az ezüst trombitát. A gonosz várur is ráismert a hangra, csatlósai is: rettegés fogta el mindnyájukat, nem mertek ellenállani s Levente parancsára kinyitották a kaput az ostromlók-nak.

A hűtlen bitorlót elfogták és főczinkosai-val börtönbevetették, Levente pedig elfoglalta helyét mint a vár ura. Mindjárt odahozatta az öreg hű jó barátot, ki őt és

hugocskáját a balsorsban oltalmazta s az öreg volt Levente tanácsadója addig, míg pár év múlva már maga is érett férfi lett. Vitéz férfiú vált belőle s azontul a bűvös kürt nélkül is meg tudott küzdeni minden veszedelemmel.

LEVENTE... FUJVA A TBOMBITÁT.

A MÉHKIRÁLYNÉ TÖRTÉNETE.

— Természetrizai csevegés. —

(Képpel a czimlapon.)

Egy szép nyári napon ott álltam a méhkas előtt és néztem a ki- és beözönlő, szorgoskodó méhecskéket. És a mint ott elmerengtem, a méhkas nyílásában egy a többinél jóval nagyobb méhet pillantottam meg. Ez nem látszott sietni, dolog után látni, csak egy kissé kikandikált a levegőre.

— Ez bizonyosan a királyné, gondolám.

Már nem tudom, csak képzeltem-e vagy igazán úgy volt, de a méhike eltalálta gondolatomat és megszólalt:

— Igenis, én vagyok a méhkirályné, ennek a kasnak az uralkodónője. Talán bizony még nem is láttál méhkirálynét?

— Meg kell vallanom, kedves piczike felséges királyné, még nem volt szerencsém. Nagyon leköteleznél, ha elmondanád, ki és mi vagy és hogy éled a világodat ebben a szűk kasban népeddel együtt.

— Ha épen kíváncsi vagy rá, elmondhatom. De aztán jól figyelj ám, mert különben rád küldöm egy csapat katonámat s megcsipetem az orrod hegyét.

— Köszönöm szépen, inkább figyelek.

— Akkor nem lesz semmi baj. Tehát hogy a legelején kezdjem, az első, a mire emlékszem, az mikor még piczike báb voltam. Ti emberek persze azt mondanátok, hogy kis gyermek, de nálunk méheknél a báb más valami, mert akkor még nincs méh-alakunk, csak afféle kis tehetetlen férgek vagyunk. No, nekem

különben báb koromban nem is kellett semmit tennem. Összegömbölyödve feküdtem egy viaszsejtben, mozdulnom sem kellett, a dada-méhek odahozták nekem naponként a jó ételt, pompás mézet, a mennyi csak kellett, de nem tisztán, hanem keverve virággal. Ez a méh-bábok eledele. Anyira hizlaltak, hogy végre már alig fértem a bőrömbébe, nagy és kövér lettem, utoljára pedig megcsömöröltem és enni sem akartam.

A mint ott feküdtem, szinte megijedtem, mert ápolóim egyszerre, nem is kínálva többé étellel, viaszfedővel elzárták szobácskámat, valóságos rab voltam. Nem tudtam, miért teszik, de gondoltam, hogy ők bizonyosan tudják; belenyugodtam tehát s igyekeztem kényelmesen elhelyezkedni, finom szálát eresztettem s ebbe göngyöltem be magamat, mint valami gombolyagot. Aztán nyugodtan feküdtem s ezalatt megnőttek szárnyaim, lábaim; mikor ezt éreztem, kibújtam a pólyából és ime, ekkor szép fiatal méh voltam, de még mindig becsukva a sejtbe. Zümmögni kezdtem s türelmetlenkedtem, mert éreztem, hogy szép királyné vagyok, nem illik fogságban lennem. De hiába türelmetlenkedtem, nem bocsátottak ki. A méhek előjöttek és egy kis nyilást furtak a viasz-ajtón s a nyíláson át adtak ennem, vagyis inkább én kinyújtottam rajta a nyelvemet s ők mézet tettek rá. De kibocsátani semmiképp sem akarták, s megtudtam, hogy

épen azért tartottak fogva, mert javamat akarták; védtek az öreg királyné ellen, ki még ott élt a kasban és tudta, hogy fiatal királynék is fognak előbujni a tojásokból, már pedig egy kasban csak egy királyné lehet, kettő nem fér meg egy kasban s vagy addig viaskodnak, míg az egyik belehal, vagy pedig az egyik kiröpül a kasból és rendesen nagy csapat munkás méh megy vele.

Most, mikor én már egészen kifejlődtem, a kas régi királynéja különösen dühös volt és egész sereg méh kapaszkodott beléje, hogy visszatartsa, egy másik csapat pedig az én lakásom mellett örködött. Végre egy szép meleg napon mégis kibujtam szűk lakomból és kész voltam szembeszállni az öreg királynéval: de ő már nem volt ott. Mikor látta, hogy nem férhet hozzám, arra szánta magát, hogy kiköltözik; vagy husz ezer munkás méh követte, kiröpültek és új kasban új méhbirodalmat alapítottak.

Még csak egy napig voltam kint s nagy kedvem telt a szabad mozgásban, midőn hozzám jött egyik alattvalóm, egy munkás méh és ijedtenmondá:

— Oh, jó királyné, nagy baj van. Még egy másik királyné is előjött egyik sejtéből, most már ketten vagytok, pedig csak egy lehet a királyné. Meg akarsz vívni vele, vagy talán inkább menjünk rajzani?

Nem tudtam, mit tesz az: rajzani, de azt tudtam, hogy borzasztó volna azt a szegény fiatal királynét megölni. Én egy nappal idősebb, tehát erősebb voltam, bizonyosan győztem volna; de eszembe jutott, milyen keserves lett volna, ha

engem a régi királyné megöl; követem példáját, inkább elmegyek.

— Menjünk rajzani, mondám. Nem tudom ugyan, mi az, de mindegy csak menjünk.

Alig mondtam azt ki, ezer meg ezer munkás méh gyült körém és nagy örömmel zümmögte:

— Menjünk!

Kiröpültünk a kas szűk nyílásán, láttam, hogy egy pár ezer hü alattvaló követ. A mint kiértünk a szabadba, nagy zsongással, vigan röpkedtünk egy tömegben ide-oda; de az emberek, a kik meglátták, nagy lármát csaptak, mely egészen elkábitott minket s egy fára szálltunk. Itt egymásba kapaszkodva nagy gombolyokban csüngtünk lefelé az egyik ágról, mikor egy ember, bizonyosan a gazda, nagyot ütött az ágra és mi azon módon, a mint egymásba voltunk kapaszkodva, lezuhantunk. Valami edényfélébe estünk, mely mézzel volt bekenve, nem igen siettünk tehát el onnan. A következő pillanatban az edény tetejét elzárták s azt vettük észre, hogy annak rendje és módja szerint készült méhkasban vagyunk.

— Nagyon jól van, mondám. Tehát ez lesz a lakásunk, itt maradunk.

Munkás méheim ezen nagyon örültek és mindjárt hozzáfogtak lakásunk berendezéséhez. Legelőször is minden nyílást, minden egyenetlen helyet, lyukacskát bevontak enyvszerű mázzal, melyet ők a fák rügyeiből gyűjtenek s mely nagyon gyorsan szárad. Azután szaporán hozzáfogtak a viasz-sejtek építéséhez, hogy legyen hová gyűjteni a mézet. Nap-nap mellett, reggeltől estig szorgalmasan jár-

tak ki a kertbe, mezőkre és gyűjtötték a viaszanyagot a sejt-építésre, mikor pedig ezzel már jó részt elkészültek, akkor hozzáfogtak a mézgyűjtéshez is, lassanként színig megtöltvén az üres sejteket és gondosan elzárva viaszfedővel minden üres sejtet. Ez télire való eleségnek volt szánva.

E mellett azonban más dolguk is volt szorgalmas alattvalóimnak. Mig az egyik rész a mézet gyűjtötte, mások a kicsinyeket ápolták, etették. És magam a királyné, én nem dolgoztam, nem is csináltam semmit, nem is volt egyéb föladatam, mint lerakni apró kékes fehér tojáskáimat a költő-sejtekbe. Először olyan tojásokat raktam le, melyekből munkás méheknek kellett kikelni, még pedig ilyent legtöbbet, azután olyanokat, melyekből a dologkerülő herék kelnek ki, és végre néhányat, de csak keveset olyat, melyből királynék lesznek. Ezeknek a bölcsőjök vagyis a sejtek jóval nagyobb, mint a többieké. A tojáskákból mihamar kikeltek a kis bábok s munkás méheim nagy gondnal ápolták, etették őket.

Egyszer aztán nagyon megijedtünk, mindnyájan azt hittük, hogy végünk van örökre. Egy rettenetes ember, sűrű fátyollal eltakart arczczal, keztübe burkolt kézzel kizavart boldog nyugalomunkból; rárohantunk volna, de ugyanekkor fojtó gőzt éreztünk és mindnyájan kábultan hulltunk a kas fenekére; azt hittük, hogy megfulunk. De nemsokára visszanyertük eszméletünket, csak hogy annál nagyobb lett szomorúságunk, a mint szétnéztünk: üres volt a kas, a mi pompás mézünket mind elvitték! Csak

épen annyit hagytak meg, hogy télen át gazdálkodva, takarékosan valamiképp megélhettünk.

Az én munkás méheim nem élnek sokáig, pár hónap alatt kivénülnek és elhalnak, de mindig kelnek ki helyettök újak a tojáskákból, melyeket én rakok. Én tovább élek, most már a második nyarat értem meg és remélem, hogy tisztos öreg méhkirályné lesz belőlem. Hanem valószínű, hogy megint költözködnöm kell, mert már megint hallom, hogy fiatal királynék keltek ki a tojásokból, pedig egy kasban csak egynek van helye. Arra szántam el magamat, hogy egy raj munkás méhkel kirepülök és új lakást keresek; úgy is már annyira megszaporodtak a munkás méhek, hogy nem férnek. Gazdánk bizonyosan tart már készen új kast, azt elfoglaljuk és újra kezdjük a mézgyűjtést.

Ugy-e jó lesz? Így aztán lesz nektek is mézes kenyerek. Tudom, szeretitek.

A K I S B É K A M E S É J E . . .

— Elmeséli Eötvös bácsi. —

VOLT egyszer egy árva fiú,
Nem volt neki apja, anyja,
Se kenyerre, se ruhájára, —
Mondom árva volt szegényke.
Elindult hát messze útra,
Megkeresni kenyerkéjét,
Megszerezni ruhácskáját,
Szülők helyett fölkeresni
Jó emberek pártfogását.

Három nap meggy éjjel-nappal.
Majd hogy elvész éhen-szomjan,
Majd kitikkad forró napon,
Majd megdermed hideg éjjel.
Végre ér egy nagy palotát

Tündér-szép kert közepében.
Meglátja a mérges kertész,
Reá rivall, mit keres itt?
Elmondja a szegény árva:
Pihenőre szalma almot,
A testére ócska ruhát,
Éhség ellen kis kenyérlét,
Aztán dolgot, amennyit bír, —
Mert dolgozni nagyon szeret.

Lecsillapul mérges kertész,
Mégfogadja kis-bojtárnak,
Dolga leszen: virágokról
Irtani a bogárkákat.
Ha ezek mind elpusztultak,
Kap kunyhóban szalma-almot,
A testére ócska ruhát,
Éhség ellen kis kenyérlét.

Irtja már a bogarakat
Három nap és három éjjel,
De ezek nem hogy fogynának,
Naponként megkétszereznek.
Szegény árva kertészbojtár
Majd hogy elvész éhen-szomjan,
Majd kitikkad forró napon,
Majd megdermed hideg éjjel.
Jön a kertész, mérges kertész,
Vizes kötél a kezében, —
Kenyér helyett, ruha helyett
Vérig veri szegény bojtárt:
Mért nem irtja ki a férget?

Irtja megint szegény árva
Három nap és három éjjel,
De a férgek nem hogy fogynak
Naponként megkétszereznek.
Szegény árva kertész bojtár
Majd hogy elvész éhen-szomjan,
Majd kitikkad forró napon,
Majd megdermed hideg éjjel.
Jön a kertész, mérges kertész,
Vizes kötél a kezében, —
Kenyér helyett, ruha helyett
Vérig veri szegény bojtárt:
Mért nem irtja ki a férget?

Harmadszor is három napig
Étlen-szomjan így dolgozik,
Virágevő csunya férgek
Csak nem fogynak, — sokasodnak.

Szegény árva kertész-bojtár
Összeroskad fáradtában,
Összeroskad félelmében:
Ahol jö a mérges kertész,
Vizes kötél a kezében!

De hamarább ér hozzája
A virágok jó tündére,
A ki látta három izben,
Három nap és három éjjel
Hogy dolgozott a kis árva.
Megesik a szive rajta:
Mégérinti vesszőjével, — —
És ime! a kertészbojtár
Kis békává lesz legottan.
Egy levél alatt meglapul,
Mikor jö a mérges kertész.
Ez megpukkad nagy mérgében
Hogy eltűnt a kertészbojtár.

Azóta az árva fiu
Mint kis béka kertészkedik,
Tisztogatja fáradatlan
A virágok bogárkáit.
Hasznos állat, dolgozó állat,
Jámbor, kedves, kinek se vét,
Csak szünetlen munkálkodik,
S majd hogy elvész éhen-szomjan,
Majd kitikkad forró napon,
Majd megdermed hideg éjjel:
De, ha már nincs almocskája,
Kenyérléje, ruhácskája,
Legalább ti kis gyerekek
Rosz kertészek ne legyetek,
Ne bántátok a kis békát,
E szorgalmas kertészbojtárt.

Jótékonyság.

Szegény gyermekórháznak: Keszl-
lerffy Ella 1 frt.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Jaco-
bovics Leó 1 frt.

Ezen összegek ki vannak mutatva a
»Nemzet« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozón!

Forgó bácsi.